

اول محرم؛ توقف امام حسین(ع) در قصر بنی مقاتل

روز اول محرم، اولین روز از ماه سال جدید قمری است. مردم عرب در ماههایی از سال جنگ را حرام می‌دانستند، که از جمله آن ماه محرم است، ولی این امت در سال 61 هجری قمری احترام این ماه را از بین بردند و حرمت پیامبر (ص) را رعایت نکردند. خون ریختند، هتک حرمت کرده و فرزندان و زنان را اسیر کردند و واقعه کربلا را رقم زدند.

روز اول محرم، اولین روز از ماه سال جدید قمری است. مردم عرب در ماههایی از سال جنگ را حرام می‌دانستند، که از جمله آن ماه محرم است، ولی این امت در سال 61 هجری قمری احترام این ماه را از بین بردند و حرمت پیامبر (ص) را رعایت نکردند. خون ریختند، هتک حرمت کرده و فرزندان و زنان را اسیر کردند و واقعه کربلا را رقم زدند. به گزارش خبرنگار دین و اندیشه خبرگزاری دانشجویان ایران (ایسنا)، عبدالحسین نیشابوری در کتاب تقویم شیعه روز شمار این ایام را این‌گونه آورده است:

اول محرم

1- آغاز ایام حسینی

اولین روز از ماه حزن و اندوه آل محمد(ص) است، که همه انبیاء و ملائکه و شیعیان و دوستان اهل بیت (ع) محزون‌اند. باید گفت: ماه حزن و اندوه تمام عالم است، چرا که همه ساله از اول محرم تا روز عاشورا پیراهن پاره پاره سیدالشهداء(ع) را از عرش خدا رو به زمین می‌آورند و حزن و اندوه عالم را فرا می‌گیرد.

همچنین آغاز مجالس عزاداری حضرت اباعبدالله الحسین (ع) است، که مردم را به امور اعتقادی خویش آشنا می‌کند و دستورات دین خود را از حسینی‌ها و تکایا و مساجد به خانه‌های فکر و دل خود به ارمغان می‌برند. شرکت در مراسم عزاداری امام حسین (ع) و اشک بر سیدالشهداء(ع) از وظایف ما در زمان غیبت امام زمان (ع) است.

2- منازل امام حسین (ع) تا کربلا: « قصر مقاتل »

در این روز که چهارشنبه بود امام حسین(ع) به قصر مقاتل نزول اجلال فرمودند. مشهور است که در این منزل امام حسین (ع) با عیبدالله بن حر جعفری ملاقات و دعوت به یاری نمودند، ولی او اجابت نکرد و بعداً پشیمان شد و در ادامه این روز حضرت به نینوا رسیدند.

3- کلام عاشورایی امام رضا(ع)

در روز اول محرم ریان بن شبیب خدمت امام رضا (ع) رسید. حضرت به او فرمود: ای پسر شبیب، مردم عرب در زمان جاهلیت جنگ را در ایام محرم حرام می‌دانستند؛ ولی این امت احترام این ماه را از بین بردند و حرمت پیامبر (ص) را رعایت نکردند. در این ماه خون ما را حلال دانستند و هتک حرمت ما کردند و فرزندان و زنان ما را اسیر نمودند و سرپرده ما را آتش زدند و اموال ما را غارت کردند و رعایت احترام رسول خدا(ص) را درباره ما ننمودند.

همانا روز شهادت حسین (ع) پلک چشمان ما را مجروح کرد و اشک‌های ما را روان ساخت و دل ما را سوزاند و عزیز ما را در زمین کربلا ذلیل کرد و نزد ما محنت و بلا را تا روز جزا به ارث گذارد. پس گریه کنندگان باید بر حسین (ع) بگریند، زیرا که گریه بر او گناهان بزرگ را از بین می‌برد.

ای پسر شبیب، اگر خواستی بر چیزی گریه کنی بر حسین بن علی (ع) گریه کن، چه اینکه آن حضرت را کشتند چنانچه گوسفند را می‌کشند و با آن حضرت 18 نفر از اهل بیت او کشته شدند که روی زمین شبیه و نظیری نداشتند. آسمان‌های هفتگانه و زمین‌ها در شهادت آن حضرت گریستند. چهار هزار ملک روز عاشورا برای نصرت آن حضرت آمده بودند و دیدند حضرت شهید شده است. لذا پریشان و غبارآلود به مجاورت آن قبر مطهر مامور شدند، تا حضرت قائم (ع) ظهور کند و از یاران او باشند و شعارشان «یا لثارات الحسین» است.

ای پسر شبیب، اگر دوست داری که با ما در درجات عالی بهشت باشی محزون باش برای حزن ما و شاد باش در شادی ما؛ و بر تو باد به ولایت ما که اگر کسی سندی را دوست داشته باشد خداوند متعال او را با همان سنگ محشور می‌کند.

همچنین روایت است که در توقفگاه قصر بنی مقاتل، امام حسین علیه‌السلام به جوانان خاندان خود دستور داد آب بردارند و سپس در آخر شب به کاروان دستور حرکت داد.

امام همچنان که بر روی اسب بود، اندک خوابی او را فرا گرفت و پس از این که بیدار شد، چند بار گفت: « انا لله و انا الیه راجعون و الحمد لله رب العالمین »

فرزندش علی اکبر(ع) پیش آمد و گفت: ای پدر، چرا حمد خدا به جا آوردی و « انا لله و انا الیه راجعون » گفتی؟

فرمود: پسرم لحظه‌ای به خواب رفتم و در خواب، اسب سواری را دیدم که می‌گفت « این گروه می‌روند و مرگ نیز به سوی آنها می‌رود»، دانستم که او همان جان ماست که خبر مرگ ما را می‌دهد.

علی اکبر(ع) گفت: پدر جان! خداوند برای ما بدی پیش نیاورد. مگر ما بر حق نیستیم؟

فرمود: چرا، سوگند به آن خدایی که بازگشت بندگان به سوی اوست، ما بر حق هستیم.

علی اکبر(ع) گفت: پس باکی نداریم از این که بر حق بمیریم.

امام حسین (ع) به او فرمود: خدایت بهترین پاداشی که فرزند از پدر خود می‌برد به تو عنایت کند.

منبع:

- تقویم شیعه، عبدالحسین نیشابوری، انتشارات دلیل ما، 1387